

Kitab Daniel - Saratus Dua Puluh Lima

Ngabuka Harti Kenabian: Ngalenyepan Daniel 11:40 jeung Implikasi-Na pikeun Kakristenan Modéren

Jeff Pippenger

2024-03-09

Ayat ka opat puluh tina Daniel sabelas dimimitian dina waktu ahir, tapi éta ayat nandakeun aya dua waktu ahir, ku sabab kitu méré kamungkinan ka nu nalungtik nubuat pikeun nyaluyukeun waktu ahir nu kahiji jeung waktu ahir nu kadua. Lamun ieu panerapan dipigawé, garis sajarah Millerite nu dimimitian dina taun 1798 jadi sajajar jeung sajarah Amérika Serikat dina taun 1989. Dua garis éta nandakeun garis tanduk Protestan nu sajati jeung garis tanduk Républikan tina sato galak bumi dina Wahyu pasal tilu welas. Duanana garis dimimitian dina waktu ahir taun 1798, sarta waktu ahir dina taun 1989 ngan saukur ngalengkepan sarta méré kasaksian kadua ngeunaan tanda-tanda jalan kabeneran nu dibuka segelna dina éta ayat.

Gerakan malaikat katilu datang dina 22 Oktober 1844, tapi ditunda ku pamberontakan salila tujuh taun ti 1856 nepi ka 1863. Kadatangan malaikat katilu diulang deui dina 11 Séptémber 2001. Taun 1863 dilambangkeun ku pakemahan kahiji Israél baheula di Kades jeung pamberontakan sapuluh panalungtik, sedengkeun 11 Séptémber 2001 dilambangkeun ku pakemahan panungtung Israél baheula di Kades, jeung pamberontakan Musa. Pamberontakan taun 1863 ngawakilan pamberontakan kahiji di Kades, anu ngahasilkeun hukuman maot di padang gurun. Pamberontakan 11 Séptémber 2001 ngawakilan pamberontakan panungtung di Kades, anu ngahasilkeun pupusna kapamingpinan Adventisme Laodisia.

Turunna éta malaikat dina 11 Agustus 1840, anu muka gerakan taun 1840 nepi ka 1844, anu ku Sister White disebut minangka hiji pintonan mulya tina kakawasaan Allah, ngalambangkeun 11 Séptémber 2001 sarta nandakeun hiji pintonan mulya tina kakawasaan Allah.

“Malaikat anu ngahiji dina ngumumkeun amanat malaikat katilu téh kudu nyaangan sakuliah bumi ku kamulyaan-Na. Di dieu geus diramalkeun hiji pagawean anu jembar nepi ka saalam dunya jeung kakawasaan anu teu ilahar. Gerakan advent taun 1840–44 téh mangrupa hiji pancaran mulya tina kakawasaan Allah; amanat malaikat kahiji geus dibawa ka unggal stasion misionaris di dunya, sarta di sawatara nagara aya minat kaagamaan anu panggedéna anu kungsi kasaksian di mana waé tanah ti saprak Reformasi abad ka genep belas; tapi ieu kabéh bakal kaliwatan ku gerakan anu kuat dina mangsa panggeuing panungtungan ti malaikat katilu.” *The Great Controversy*, 611.

Datangna nu kahiji tina malaikat katilu dina 22 Oktober 1844 (Kadesy nu kahiji), dimaksudkeun pikeun ngaréngsékeun pagawéan, tapi umat Allah milih nangtukeun pamingpin anyar sarta balik deui ka Mesir. Nepi ka taun 1863, maranéhna geus “ngawangun deui Yeriho”, lain milu dina pagawéan Allah pikeun ngaruntuhkeun témbok-témbok Yeriho. Ku sabab éta maranéhna meunang kutuk, nya éta maot di padang gurun.

Sarta Yosua ngajadikeun maranéhna sumpah dina waktu éta, pokna, Kutuklah jalma di payuneun PANGERAN, anu hudang sarta ngawangun kota ieu, nya éta Yerikho: dasar kota éta bakal dipasang ku anjeunna kalawan anak cikalna, jeung gapura-gapura na bakal ditegakkan ku anjeunna kalawan anak bungsuna. Yosua 6:26.

Sakumaha Israél baheula dina Kades anu kahiji, anu geus nampik talatah Yosua jeung Kaleb, kitu deui pamberontakan Israél modéren dina Kades anu kahiji (1863), ngadatangkeun ka maranéhna kutuk Yosua. Nalika malaikat katilu mulang dina 11 Séptémber 2001 (Kades anu pamungkas), pagawéan ahir, minangka persiapan saméméh Allah ngaruntuhkeun Yérikho jeung témbok-témbokna, mimiti dilaksanakeun.

22 Oktober 1844 nandaan datangna malaikat katilu, sarta ku kituna nandaan datangna Minggu anu baris geura sumping dina poé-poé panungtungan. Taun 1863 nandaan ahirna mangsa pangujian malaikat katilu anu dimimitian dina 22 Oktober 1844. Ku sabab éta, 1863 jadi lambang tina undang-undang Minggu anu baris geura sumping, sabab Isa salawasna ngagambarkeun ahir ku awal. Dina taun 1863, bangsa éta kabagi jadi dua golongan, sarta kitu deui, dina waktu undang-undang Minggu, dua golongan bakal ditembongkeun.

Mangsa pangujian malaikat katilu dina sajarah Millerite dimimitian dina taun 1844 sarta réngsé dina taun 1863, sarta awal jeung ahirna, duanana nandaan undang-undang Minggu dina poé-poé panungtungan. Dina sajarah antara awalna (1844) jeung ahirna (1863), aya pambarontakan gerakan Millerite (1856). Ku kituna, mangsa éta ngandung tanda tangan “Kaleresan.” Balikna ka Kadesh pikeun kadua kalina dina 11 Séptémber 2001 nandaan awal prosés pangujian malaikat katilu, anu ngahontal kacindekanana dina undang-undang Minggu anu enggal datang, sakumaha dilambangkeun ku taun 1863.

Ti éta hukum Minggu nepi ka panutupan mangsa pangujian manusa, Yerikho jeung tembok-tembokna bakal diruntuhkeun, saluyu jeung hukuman palaksanaan ka sundal Babul anu dilambangkeun dina éta sajarah. Ayat opat puluh dimimitian dina taun 1798, sarta dipungkas dina hukum Minggu anu baris geura datang dina ayat opat puluh hiji. Mangsa ahir dina taun 1798 ngalambangkeun garis internal garéja Allah, dimimitian ku kaum Millerit dina gerakan malaikat kahiji nepi ka gerakan malaikat katilu jeung saratus opat puluh opat rébu. Sadayana aya dina hiji ayat.

Perang antara raja ti kalér anu dimimitian ku naékna kakawasaan raja ti kidul dina taun 1798, dibawa ka tungtungna dina taun 1989, nalika raja ti kidul dikalahkeun ku hiji pakumpulan antara karajaan kalima jeung kagenep dina nubuat Alkitab. Perang raja ti kalér jeung raja ti kidul anu dimimitian dina taun 1798, ku kaum Millerit dipikawanoh minangka hiji peperangan ngalawan Roma, anu ku maranéhna ditempo saukur minangka dua kakawasaan nu ngagaringkeun, nya éta paganisme jeung kapapaan. Nalika perang éta réngsé dina taun 1989, katilu kakawasaan nu ngagaringkeun éta geus kalibet, sarta éta nandaan awal gambaran nubuat ngeunaan katilu kakawasaan éta mingpin dunya ka Armagedon, anu sacara géografis digambarkeun dina ayat opat puluh lima tina Daniel sabelas.

Ayat opat puluh nepi ka opat puluh lima nangtukeun dinamika nubuatan ngeunaan tilu kakawasaan anu mawa paus nepi ka ahirna di antara sagara-sagara jeung gunung suci anu mulya. Lamun dipikaharti kalawan leres, sajarah nubuatan anu digambarkeun dina ayat opat puluh hiji ngawengku ayat opat puluh hiji nepi ka opat puluh opat.

Ku kituna, dimimitian ti waktos ahir dina taun 1989, kalayan kasaksian kadua taun 1798, anu nandaan awal jeung ahirna perang antara raja kidul jeung raja kalér, ayat opat puluh hiji nepi ka opat puluh opat ngaidéntifikasi pakaitna tilu rupa tina kakapaan anu tatu maotna geus cageur, sarta ayat opat puluh lima nyaéta tempat manéhna ngahontal ahirna. Ayat-ayat éta, lamun dideukeutan tina sudut pandang ieu, nembongkeun hiji sajarah anu aya di luar gereja Allah, sakumaha ogé diwakilan ku hubungan antara tujuh meterai jeung tujuh gereja dina kitab Wahyu.

Garis sajarah nubuat anu diwakilan ku 1798 utamana ngawakilan pangadilan panalungtikan, sarta garis anu dimimitian dina titik anu sarua dina 1989 utamana ngawakilan pangadilan palaksanaan. 1798 utamana nekenkeun pagawean utusan anu nyiapkeun jalan pikeun Utusan Perjangjian, sarta 1989 utamana nekenkeun pagawean utusan Éliah.

Dimimitian ti taun 1798, nalika kitab Daniel dibuka, urang gaduh nambahanana pangaweruh ngeunaan sajarah nubuat, tempat Kristus mingpin umat-Na kana hiji hubungan perjangjian anu ngalaksanakeun panyawijian langgeng antara kaallahan jeung kamanusaan. Perjangjian poé panungtungan éta repeatedly diidéntifikasi dina Kitab Suci.

Lah, bakal datang poé-poé, saur PANGERAN, yén Kami baris ngadamel hiji perjangjian anyar jeung kulawarga Israil, jeung jeung kulawarga Yuda: lain nurutkeun perjangjian anu ku Kami dijieun jeung karuhunna dina poé nalika Kami nyekel leungeunna pikeun ngaluarkeun maranéhna ti tanah Mesir; perjangjian Kami éta ku maranéhna geus dipalanggar, sanajan Kami téh salaki maranéhna, saur PANGERAN: Tapi ieu bakal jadi perjangjian anu ku Kami rek dijieun jeung kulawarga Israil; sanggeus poé-poé éta, saur PANGERAN, hukum Kami baris disimpen ku Kami dina batinna, sarta baris dituliskeun dina haténa; jeung Kami bakal jadi Allah maranéhna, sarta maranéhna bakal jadi umat Kami. Jeung maranéhna moal deui silih ajar, unggal jalma ka tatanggana, jeung unggal jalma ka dulurna, bari ngomong, “Kenal ka PANGERAN”: sabab maranéhna sakabéhna bakal nyaho ka Kami, ti nu pangleutikna di antara maranéhna nepi ka nu panggedéna di antara maranéhna, saur PANGERAN: sabab Kami bakal ngahampura kajahatanna, sarta dosa maranéhna moal dipiinget deui ku Kami. Yermia 31:31–34.

Sakumna para nabi keur nandaan poé-poé panungtungan, sarta ungkapan “poé-poé panungtungan,” dina nubuat ngawakilan mangsa pangadilan. Malaikat kahiji sumping dina taun 1798, dina waktu ahir, pikeun ngumumkeun dibukana pangadilan dina taun 1844, anu ogé mangrupa datangna poé-poé panungtungan. Poé-poé panungtungan téh nyaéta “poé-poé” nurutkeun Yeremia anu bakal datang, nalika Allah bakal “ngahampura” “kajahatan” sarta “moal deui nginget” dosa-dosa umat-Na. Pagawean éta dipigawé ku Kristus, salaku Imam Agung dina poé panebusan antitipikal, salila “poé-poé panungtungan.”

Upami Adventisme Millerite parantos teras leumpang ku iman dina cahaya anu beuki maju tina malaikat katilu anu sumping dina 22 Oktober 1844, maranéhna tangtu geus aya di bumi langgeng maranéhna babarengan jeung Yesus. Ieu nu dimaksud ku Yeremia nalika anjeunna nyarios, “sanggeus poé-poé éta.” “Poé-poé éta” nyaéta mangsa-mangsa nubuat anu ngantunkeun ka, sarta réngsé dina, taun 1844. Éta téh “poé-poé” anu dirujuk ku Daniel pasal dua belas.

Tapi geura indit maneh nepi ka ahirna datang; sabab maneh bakal reureuh, sarta bakal nangtung dina bagian maneh dina ahir poé-poé. Daniel 12:13.

Dina “ahir jaman,” atawa sakumaha ceuk Yermia, “sanggeus poé-poé éta,” Kristus ngarancang nempatkeun hukum-Na dina bagian batin umat-Na sarta nyerat hukum-Na dina hate maranéhna. Bagian batin téh nya éta kodrat handap, atawa sakumaha ku Paulus disebut daging, sedengkeun hate téh kodrat anu leuwih luhur. Perjangjian éta ngajangjikeun pikeun méré umat-Na pikiran anyar dina waktu pertobatan, sarta awak anyar dina Kadatangan Kadua. Manusa murag babarengan jeung Adam, anu dijadikeun dina gambar Allah, jeung anu dijadikeun miboga kodrat anu leuwih luhur jeung kodrat handap. Perjangjian Kristus nyaéta pikeun nebus umat manusa jeung kodratna anu rangkep dua tina kutuk dosa.

“Dina poé-poé panungtungan tina sajarah bumi ieu, perjangjian Allah jeung umat-Na anu ngajaga parentah-parentah-Na bakal dipaparinkeun deui. ‘Dina poé éta Kami baris nyieun hiji perjangjian pikeun maranéhna jeung sato-sato galak di kebon, jeung manuk-manuk di langit, jeung sagala nu ngarayap dina taneuh; sarta Kami baris mupus gandewa jeung pedang jeung peperangan tina bumi, sarta Kami baris ngajadikeun maranéhna ngagolér kalayan aman. Jeung Kami baris nambatkeun maneh ka Kami salalanggengna; enya, Kami baris nambatkeun maneh ka Kami dina kabeneran, jeung dina kaadilan, jeung dina kanyaah anu welas, jeung dina rahmat. Malah Kami baris nambatkeun maneh ka Kami dina kasatiaan; sarta maneh bakal nyaho ka PANGERAN.’”

“Jeung bakal kajadian dina poé éta, Kami bakal ngadangu, saur PANGERAN, Kami bakal ngadangu langit, sarta langit bakal ngadangu bumi; sarta bumi bakal ngadangu gandum, jeung anggur, jeung minyak; sarta maranéhna bakal ngadangu Yizreel. Jeung Kami bakal melak manéhna pikeun Kami di bumi; sarta Kami bakal mintonkeun rahmat ka manéhna anu can meunang rahmat; sarta Kami bakal nyarios ka maranéhna anu lain umat Kami, Maranéh téh umat Kami; sarta maranéhna bakal nyarios, Gusti téh Allah abdi.’ Hosea 2:14-23.”

“Dina poe éta, ... sesa urang Israil, jeung jalma-jalma ti kulawarga Yakub anu salamet, ... bakal ngandel ka PANGERAN, Nu Maha Suci urang Israil, kalayan sajatina.’ Yesaya 10:20. Ti ‘sagala bangsa, jeung kaom, jeung basa, jeung rahayat’ bakal aya jalma-jalma anu kalayan bungah ngabales kana ieu amanat, ‘Sieun ka Allah, jeung mulyakeun Anjeunna; sabab geus datang waktuna pangadilan-Na.’ Maranéhna bakal murtad tina unggal brahala anu ngabeungkeut maranéhna ka ieu dunya, sarta bakal ‘nyembah ka Anjeunna anu ngajadikeun langit, jeung bumi, jeung laut, jeung cinyusu-cinyusu cai.’ Maranéhna bakal ngabébaskeun dirina tina unggal pangbeubeuratan, sarta bakal nangtung di hareupeun dunya minangka tugu-tugu welas asih Allah. Taat kana unggal pangersa ilahi, maranéhna bakal dipikawanoh ku malaikat jeung ku manusa minangka jalma-jalma anu ‘nurut kana parentah-parentah Allah,

jeung iman ka Yesus.’ Wahyu 14:6–7, 12.

“‘Tingal poe datang poé-poé éta, saur PANGERAN, yén nu ngagaru bakal nyusul nu ngala, jeung nu nginjak buah anggur bakal nyusul nu nyebarkeun binih; gunung-gunung bakal ngalirkeun anggur amis, sarta sakabéh pasir bakal ngalembereh. Jeung Kami bakal mulangkeun pangbuangan umat Kami, Israil, sarta maranéhna bakal ngawangun deui kota-kota anu ruruntuhan, tuluy maranéhna bakal nyicinganana; maranéhna bakal melak kebon-kebon anggur, sarta nginum anggurna; maranéhna ogé bakal nyieun kebon-kebon, sarta ngadahar buahna. Jeung Kami bakal nandurkeun maranéhna dina tanahna, sarta maranéhna moal aya deui anu dicabut ti tanahna anu geus Kami pasrahkeun ka maranéhna, saur PANGERAN Allah maranéh. Amos 9:13–15.’” Review and Herald, 26 Pébruari 1914.

Nalika Yermia nyarios “sanggeus poé-poé éta,” “poé-poé” anu miheulaan pagawean anu dilambangkeun ku Kristus anu ujug-ujug sumping ka Bait-Na pikeun nyucikeun éta, nyaéta mangsa-mangsa nubuat anu réngsé dina taun 1798 jeung 1844. Ahir poé-poé nubuat éta (mangsa-mangsa éta) nandaan opat puluh genep taun nalika Kristus ngadegkeun bait Millerite, jeung nalika Anjeunna ujug-ujug sumping dina 22 Oktober 1844, Anjeunna keur ngalaksanakeun Maleakhi pasal tilu, anu ogé ku Anjeunna dilaksanakeun nalika Anjeunna nyucikeun bait dina awal jeung dina ahir palayanan-Na.

Dina nyucikeun Bait Allah tina para nu meuli jeung nu ngajual ti dunya, Isa ngébréhkeun misi-Na pikeun nyucikeun hate tina pangotor dosa,—tina kahayang-kahayang kadunyaan, hawa napsu nu mentingkeun diri sorangan, kabiasaan-kabiasaan jahat, anu ngaruksak jiwa. Malachi 3:1–3 dikutip.” The Desire of Ages, 161.

Jeung “sanggeus poé-poé éta,” Kristus miharep nyucikeun bait suci anu ku Anjeunna geus diadegkeun, anu ngalambangkeun pagawean-Na dina nyucikeun haté umat-Na tina najisna dosa, atawa sakumaha ceuk Yermia, nulis hukum-Na dina haté jeung bagian-bagian jero.

Sabab nalika Anjeunna manggihan kasalahan dina maranéhna, Anjeunna ngandika, “Tingali, baris datang poé-poé éta, saur Gusti, nalika Kami baris nyieun hiji pajangjian anyar jeung kulawarga Israil sarta jeung kulawarga Yuda: Henteu nurutkeun pajangjian anu ku Kami dijieun jeung karuhun maranéhna dina poé nalika Kami nyekel leungeun maranéhna pikeun nungtun maranéhna kaluar ti tanah Mesir; ku sabab maranéhna henteu tetep dina pajangjian Kami, sarta Kami henteu nganggap maranéhna, saur Gusti. Sabab ieu téh pajangjian anu baris ku Kami dijieun jeung kulawarga Israil sanggeus poé-poé éta, saur Gusti; Kami bakal nempatkeun hukum-hukum Kami kana pikiran maranéhna, sarta nulisna dina hate maranéhna: sarta Kami bakal jadi Allah pikeun maranéhna, sarta maranéhna bakal jadi umat pikeun Kami.” Ibrani 8:8–10.

Kecap “poé-poé éta” téh nya éta “ahir poé-poé” milik Daniel, anu béakna dina taun 1798 jeung 1844. Garis tanduk Protestan anu dimimitian dina taun 1798, dina ayat kaopat puluh tina Daniel sabelas, nekenkeun hubungan perjangjian anu diadegkeun jeung saratus opat puluh opat rébu. Kecap Ibrani “lot” téh hiji batu leutik anu dipaké pikeun nangtukeun takdir hiji jalma. Ka Daniel diparéntahkeun supaya indit sarta reureuh (dina maot), nepi ka “ahir poé-poé,” nalika, dina taun 1844, pangadilan bakal dimimitian sarta takdirna bakal ditangtukeun.

Tapi maneh geura nuluykeun jalan hidep nepi ka ahirna: sabab maneh bakal reureuh, sarta nangtung dina bagian maneh dina tungtung poe-poe. Daniel 12:13.

“Dinten-dinten” tina “ahir jaman,” ngagambarkeun nubuat-nubuat waktu anu réngsé dina taun 1844, sabab sanggeus éta waktu nubuatan moal aya deui. Dua rébu tilu ratus taun, anu mangrupa visi marah, hartina mucunghulna Kristus sacara dadakan di tempat suci-Na, harita réngsé, jeung dua rébu lima ratus dua puluh taun tina amarah panungtungan ogé réngsé, sakumaha dinten-dinten tina amarah anu kahiji geus réngsé dina mangsa ahir taun 1798. “Sanggeus dinten-dinten éta,” sakumaha anu dirujuk ku Yeremia, satuluyna dikedalkeun ku Paulus. Paulus ngarujuk kana “sanggeus dinten-dinten éta” milik Yeremia dua kali, sabab Paulus henteu saukur nyarioskeun perjangjian anu bakal diadegkeun “sanggeus dinten-dinten éta,” tapi anu leuwih penting, anjeunna keur ngaidéntifikasi karya Kristus salaku Imam Agung.

Sabab ku hiji kurban Anjeunna geus nyampurnakeun salalanggengna jalma-jalma anu disucikeun. Ngeunaan ieu, Roh Suci ogé jadi saksi ka urang; sabab sanggeus Anjeunna ngandika heula, “Ieu perjangjian anu ku Kami baris dijieun jeung maranéhna sanggeus poé-poé éta, saur Pangeran, hukum-hukum Kami baris Kami lebetkeun kana haténa, jeung kana pikiranana baris Kami tuliskeun éta”; sarta, “Dosa-dosa maranéhna jeung kajahatan-kajahatan maranéhna moal deui ku Kami diinget.” Ari di mana geus aya panghampura pikeun ieu, di dinya geus euweuh deui kurban pikeun dosa. Ku sabab kitu, dulur-dulur, ku getih Yesus urang boga kawani pikeun asup ka tempat anu pangsucina, ngalangkungan jalan anu anyar jeung anu hirup, anu geus dipasucikeun ku Anjeunna pikeun urang, ngaliwatan tirai, nya éta daging-Na; sarta ku sabab urang boga Imam Agung anu ngawasa bumi Allah. Ibrani 10:14–21.

Dua ratus dua puluh taun anu ngaitkeun nubuat tina tetenjoan marah ngeunaan nembonganana Kristus jeung nubuat dua rébu lima ratus dua puluh taun tina tetenjoan chazon ngeunaan sajarah kenabian, ngahijikeun, atawa ngaitkeun, awal tina dua mangsa nubuat éta ku hiji panguat simbolis anu ngagambarkeun ngahijina kamanusaan jeung kaallahan, anu mangrupa pagawean anu direngsekeun ku Kristus dina beberesih anu kajadian salila gerakan malaikat katilu, sarta ngahasilkeun perjangjian anu didamel ku Anjeunna jeung saratus opat puluh opat rébu.

Visi chazon, anu ngagambarkeun diinjak-injakna Bait Allah, nyaéta visi ngeunaan umat manusa anu geus diinjak-injak ku dosa saprak pambarontakan Adam di Taman Eden; jeung visi marah, anu ngagambarkeun karya Kristus pikeun mulangkeun jeung nyucikeun Bait Allah, duanana kaeusi dina tanggal 22 Oktober 1844. Aya dua nubuat dua rebu lima ratus dua puluh taun ngeunaan murka Allah, anu ngalambangkeun diinjak-injakna pasukan jeung tempat suci.

Dua nubuatan éta duanana ngalambangkeun diinjak-injakna umat manusa, anu bakal dipulihkeun ku tetenjoan ngeunaan marah. Dua panyinglar murka Allah ka umat-Na éta ngalambangkeun panyinglar murka kana umat manusa anu geus murag, anu ngan bakal disalametkeun jeung dipulihkeun ku karya Kristus dina ngawangun deui jeung nyucikeun bait anu geus murag.

Dua amarah éta ngawakilan hakékat nu leuwih luhur jeung hakékat nu leuwih handap tina umat manusa. Dina waktu Adam ragrag kana dosa, hakékat nu leuwih handap nyekel kakawasaan pangluhurna ngungkulan hakékat nu leuwih luhur, padahal rarancang Kristus pikeun manusa

nyaéta supaya hakékat nu leuwih luhur maréntah kana hakékat nu leuwih handap. Dina waktu Adam ragrag kana dosa, hakékat nu leuwih luhur tunduk kana hawa napsu hakékat nu leuwih handap, sarta rarancang Allah dibalikeun. Ieu nu dimaksud ku “patobat” dina Kitab Suci. Dipatobatkeun hartina hakékat nu leuwih luhur dipulihkeun deui kana kalungguhanana pikeun maréntah kana hakékat nu leuwih handap. Ngarobahkeun hartina ngabalikeun, atawa ngajungkirbalikkeun.

Kameuheul kahiji ngalawan karajaan kalér téh nya éta kameuheul ngalawan kodrat handap anu ngadominasi kodrat nu leuwih luhur dina mangsa kajatuhan. Kameuheul éta sumping pangheulana, sabab Kristus ngamimitian padamelan panebusan pas di tempat éta mimiti lumangsung, sarta éta dimimitian ku napsu kodrat handap, nya éta napsu kana kahayang dahar. Kristus ngamimitian padamelan-Na ku puasa opat puluh poé.

“Kristus terang yén sangkan hasil ngalaksanakeun rencana kasalametan, Anjeunna kudu ngamimitian karya panebusan manusa pas di tempat karuksakan éta mimiti lumangsung. Adam murag ku lantaran nurutan napsu dahar. Pikeun ngébréhkeun ka manusa kawajiban maranéhna pikeun taat kana hukum Allah, Kristus ngamimitian karya panebusan-Na ku ngareformasi kabiasaan jasmani manusa. Mundurna kahadéan moral jeung ruksakna turunan manusa utamana disababkeun ku nurutan napsu anu geus nyimpang.” Testimonies, jilid 3, 486.

Panyingkar anu kadua ditujukeun ka kodrat anu leuwih luhur, anu dilambangkeun ku karajaan kidul, tempat Yerusalem ayana, nyaéta kota anu dipilih ku Allah pikeun nempatkeun jenengan-Na. Dina tanggal 22 Oktober 1844, padamelan anu dimaksudkeun ku Kristus pikeun dipigawé, sarta padamelan anu ayeuna keur dilaksanakeun ku Anjeunna, dilambangkeun ku dua iteuk dina kitab Yehezkiel.

Nalika dua iteuk Yéheskél dihijikeun jadi hiji iteuk salalanggengna, éta nandakeun perjangjian anu ku Kristus dosa dipiceun tina umat-Na salalanggengna, sarta kodrat anu luhur jeung anu handap dipulangeun deui kana susunan hirarkis anu pantes, jeung manusa jadi utuh deui. Dina kaayaan can tobat, kodrat handap manusa, anu dilambangkeun ku bendu anu kahiji, ngawasaan kodrat luhur manusa anu dilambangkeun ku bendu anu panungtungan. Ku kituna, bendu anu kahiji éta ditujukeun ka karajaan kalér, anu sacara géografis aya “luhureun” karajaan kidul.

Dua ratus dua puluh taun anu ngahubungkeun dua tetenjoan, nyaéta marah jeung chazon, jeung kaallahan sarta kamanusaan, dina awal maranéhna masing-masing, duanana ngahiji jadi hiji iteuk nalika Kristus ngaréngsékeun pagawéan malaikat katilu babarengan jeung saratus opat puluh opat rébu. Ieu téh nu buat ngeunaan amarah panungtungan ngalawan karajaan kidul anu dihijikeun jeung nu buat ngeunaan panampakan dina taun 1844, sabab perjangjian méré pikiran anyar dina waktu pertobatan, tapi awak anyar (karajaan kalér) kakara dipulihkeun dina datangna anu kadua dina sakiceup panon.

Ayat kaopat puluh dina Daniel sabelas ngidentifikasi duanana “waktu-waktu akhir,” sarta ku kituna nekenkeun hiji garis sajarah nu buat anu sipatna internal jeung éksternal salila sajarah sato bumi dina Wahyu pasal tilu welas. Kaleresan-kaleresan anu dibuka segelna dina ayat éta ngawakilan boh garis internal boh garis éksternal tina bebeneran anu Kristus sumping pikeun ngidentifikasi jeung

ngalaksanakeunana di jero umat-Na. Kaleresan yén kamanusaan anu di hijikeun jeung kaallahan henteu ngalakukeun dosa, diwakilan dina cahaya anu patali jeung pangaruh tina dibukana segel pangaweruh, sarta ngawakilan bebeneran internal umat Allah dina poé-poé panungtungan. Cahaya anu diwakilan ku peperangan antara kakawasaan-kakawasaan anu mingpin dunya ka Armagedon nyaéta bebeneran éksternal umat Allah dina poé-poé panungtungan.

Urang baris nuluykeun ieu panalungtikan dina artikel salajengna.

Lajeng timbalan PANGERAN sumping deui ka kaula, saur-Na, “Leuwih ti kitu, eh anak manusa, cokot ku maneh hiji iteuk, tuliskeun dina eta, ‘Pikeun Yuda, jeung pikeun urang Israil, sobat-sobatna’; tuluy cokot deui hiji iteuk sejen, tuliskeun dina eta, ‘Pikeun Yusup, iteuk Epraim, jeung pikeun sakumna kulawarga Israil, sobat-sobatna.’ Satuluyna sambungkeun eta hiji jeung nu hiji deui jadi hiji iteuk, supaya jadi hiji dina leungeun maneh. Ari lamun anak-anak bangsamu nyarita ka maneh, pokna, ‘Naha maneh moal ngajelaskeun ka kami naon hartina ieu?’ maka sebutkeun ka maranehna, ‘Kieu timbalan Gusti ALLAH: Tingali, Kami bakal nyokot iteuk Yusup, anu aya dina leungeun Epraim, jeung kaom-kaom Israil anu jadi sasamana, sarta bakal ngahijikeun eta jeung manehna, nya eta jeung iteuk Yuda, sarta ngajadikeunana hiji iteuk, jeung maranehna bakal jadi hiji dina panangan Kami.’ Jeung iteuk-iteuk anu ku maneh ditulisan teh kudu aya dina leungeun maneh di hareupeun panonna. Jeung sebutkeun ka maranehna, ‘Kieu timbalan Gusti ALLAH: Tingali, Kami bakal nyokot urang Israil ti antara bangsa-bangsa sejen, ka mana maranehna geus indit, sarta bakal ngumpulkeun maranehna ti unggal jurusan, jeung mawa maranehna ka tanahna sorangan. Jeung Kami bakal ngajadikeun maranehna hiji bangsa di eta tanah, di pagunungan Israil; sarta hiji raja bakal jadi raja pikeun maranehna sadayana; jeung maranehna moal jadi dua bangsa deui, jeung moal dipisah-pisah jadi dua karajaan deui salalawasna. Maranehna moal ngotoran dirina deui ku brahala-brahala maranehna, atawa ku hal-hal anu pikahinaeun, atawa ku salah-salahna naon bae; tapi Kami bakal nyalametkeun maranehna tina sakumna tempat padumukanana, tempat maranehna geus ngalakukeun dosa, sarta bakal nyucikeun maranehna; ku kituna maranehna bakal jadi umat Kami, sarta Kami bakal jadi Allah maranehna. Jeung Daud, hamba Kami, bakal jadi raja maranehna; jeung maranehna kabeh bakal boga hiji pangangon; maranehna oge bakal hirup nurutkeun kana putusan-putusan Kami, sarta ngajaga katetepan-katetepan Kami, jeung ngalaksanakeunana. Jeung maranehna bakal cicing di tanah anu geus dipaparinkeun ku Kami ka Yakub, hamba Kami, anu ku karuhun aranjeun geus dicicingan; jeung maranehna bakal cicing di dinya, maranehna, jeung anak-anakna, jeung incu-incuna salalawasna; sarta Daud, hamba Kami, bakal jadi pamingpin maranehna salalanggengna. Leuwih ti kitu Kami bakal nyieun perjangjian karapihan jeung maranehna; eta bakal jadi perjangjian langgeng jeung maranehna; sarta Kami bakal netepkeun maranehna, jeung ngalobaan maranehna, sarta bakal nempatkeun tempat suci Kami di tengah-tengah maranehna salalawasna. Kemah Kami oge bakal aya jeung maranehna; enya, Kami bakal jadi Allah maranehna, jeung maranehna bakal jadi umat Kami. Jeung bangsa-bangsa sejen bakal nyaho yen Kami, PANGERAN, anu nyucikeun Israil, waktu tempat suci Kami aya di tengah-tengah maranehna salalawasna.’ Yehezkiel 37:15–28.